

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Sp/30/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015200630
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šramko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1015200630.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Ľubomírom Šramkom v právnej veci navrhovateľa: V. U. P., podľa vlastného udania narodeného X.X.XXXX, štátneho príslušníka Bosny a Hercegoviny, v krajine pôvodu bytom P., T. W. Y. XX, O. U. Z., bez cestovného dokladu, aktuálne s miestom pobytu B. Ú. V. G. pre D.R. Q., zastúpeného pani Mgr. Jarmilou Vargovou, advokátkou so sídlom pracoviska na Brečtanovej 21, Bratislava proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda so sídlom Ádorská 34, Dunajská Streda v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 2.4.2015 proti rozhodnutiu odporcu Č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie odporcu Č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015 potvrdzuje.

Navrhovateľovi nepriznáva právo na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím odporcu Č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“) odporca podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b), ods. 4, 5 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 19.3.2015, umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) najviac do 19.9.2015. Opísal v konaní zistený stav veci a poukázal na existenciu vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia Slovenskej republiky č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-007/2015-AV z 19.3.2015 (ďalej len rozhodnutie o administratívnom vyhostení“), na skutočnosť, že navrhovateľ nevlastní žiadne finančné prostriedky, tiež na skutočnosť, že navrhovateľ ako bezvízový cudzinec sa zdržiava na slovenskom území bez platného cestovného dokladu ako aj bez povolenia príslušných orgánov - teda sa tu zdržiava bez náležitého oprávnenia. V tejto súvislosti poukázal na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.3.2006 ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) a na Schengenský dohovor. Konštatoval, že navrhovateľom predložený cestovný pas Slovinska bol posúdený ako úplný falzifikát, v dôsledku čoho bol navrhovateľ rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 18.3.2015 odsúdený na podmienkový trest odňatia slobody. Poukázal na zápisnicu o podaní vyjadrenia spísanú s navrhovateľom v ktorej navrhovateľ uviedol, že nemá na Slovensku žiadnych rodinných príslušníkov, že administratívnym vyhostením nebude dotknutý jeho súkromný a rodinný život, že nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou a ani platným cestovným dokladom. S poukazom na uvedené odporca konštatoval, že zaistením nebudú porušené práva navrhovateľa, pričom jeho prepustenie by znamenalo nerešpektovanie platného zákona a tiež pokračovanie v páchaní priestupku navrhovateľom na úseku pobytu. K stanovenej dĺžke zaistenia navrhovateľ poukázal na vyjadrenie ÚPZC, ktorý orgán zabezpečuje vykonanie úkonov, potrebných k faktickej realizácii vyhostenia navrhovateľa.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh zo dňa 2.4.2015, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu. Namietal v ňom nedostatočné zistenie stavu veci, jej nesprávne právne posúdenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a čiastočne aj pre nezrozumiteľnosť.

Poukázal v ňom na existenciu rozhodnutia o administratívnom vyhostení, voči ktorému podal opravný prostriedok. V tomto odvolaní voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení vyčítal správne orgánu, že: 1/ Nevysvetlil ako naložil s informáciou ohľadom štátnej príslušnosti navrhovateľa k Slovinsku, keď navrhovateľ tvrdil, že je aj štátnym občanom Slovinska. 2/ Nevysvetlil, ako naložil s informáciou ohľadom družky navrhovateľa s ktorou žil v spoločnej domácnosti. 3/ Z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo správny orgán pristúpil k neurčeniu lehoty na vycestovanie. 4/ Rozhodnutie o administratívnom vyhostení si v otázke zákazu vstupu navrhovateľa na slovenské územie protirečí, keď jeho výrok nezodpovedá odôvodneniu.

S poukazom na uvedené námietky voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení dôvodil, že toto rozhodnutie je nezákonné a malo by byť zrušené. Z tohto dôvodu dospel k záveru, že neexistuje zákonný titul na zaistenie navrhovateľa za účelom výkonu tohto rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení.

K samotnému napadnutému rozhodnutiu o zaistení navrhovateľa uviedol, že konštatovanie odporcu, že si navrhovateľ nevie zabezpečiť ubytovanie a ani finančné prostriedky na prípadné zloženie peňažnej záruky je nepravdivé. Poukázal na fakt, že na Slovensku žije 12 rokov, pričom, z jeho výpovede vyplýva, že finančné prostriedky si zabezpečiť vie. Konštatoval, že iba z tejto jeho výpovede, že totižto nemá peniaze, odporca nemohol nič zistiť. S poukazom na uvedené skonštatoval, že právny záver odporcu, týkajúci sa využitia alternatív jeho zaistenia je v rozpore s obsahom spisu. Namietal tiež, že určenie lehoty zaistenia je neprimerané s tým, že samotná realizácia vyhostenia by mohla prebehnúť v skoršom termíne, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje zdôvodnenie stanovenej dĺžky zaistenia

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo dňa 14.4.2015 k návrhu napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť, pričom poukázal na irelevantnosť vznesených námietok. Zotrvával na jeho dôvodoch a správnosti ako aj na tom, že v konaní zistil dostatočným spôsobom stav veci. Poukázal pritom na skutočnosť, že navrhovateľom predložený cestovný pas Slovinska je falošným dokladom a že nie je držiteľom žiadneho platného dokladu totožnosti či povolenia, ktoré by ho oprávňovalo k pobytu na Slovensku. Teda aj z tohto dôvodu nebolo možné pripustiť, aby sa za danej situácie voľne pohyboval a zdržiaval sa slovenskom území, ktorá skutočnosť okrem nedisponovania s finančnými prostriedkami vylučoval aplikáciu iných, zákonom prípustných alternatív zaistenia. K námietke dĺžky zaistenia navrhovateľa poukázal na skutočnosť, že v prípade navrhovateľa je potrebné vybaviť vydanie náhradného cestovného dokladu (ďalej len „NCD“) a to cestou ÚPZC, pričom pri stanovení dĺžky zaistenia vychádzal z relácie ÚPZC založenej v administratívnom spise. V závere svojho vyjadrenia odporca poukázal na skutočnosť, že zaistenie navrhovateľa za účelom realizácie vyhostovacieho rozhodnutia je legálnym aj s poukazom na Čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb. - ďalej len „Dohovor“), pričom právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle Čl. 8 Dohovoru nie je právom absolútnym.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) podaný návrh prejednal a rozhodol podľa ust. § 250q Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „O.s.p.“) ako miestne a vecne príslušný na pojednávaní za účasti zástupcov účastníkov konania a dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

Po vyvolaní prejednávanej veci do pojednávacej miestnosti okrem zástupkyne navrhovateľa a povereného pracovníka odporcu vstúpili ako verejnosť dve, súdu neznáme ženy, ktoré zaujali miesto určené pre verejnosť. Súd následne otvoril pojednávanie a vyzval zástupkyňu navrhovateľa, aby predniesla návrh. V rámci jeho prednesu súdu navrhla, aby pre prípad potreby súd vypočul na pojednávaní prítomnú pani Q. F.. Zástupkyňa navrhovateľa do súdneho spisu založila výpis z listu vlastníctva č. XXXX kat. územia W., z ktorého vyplýva, že V. Q. F. je vlastníčkou bytu na S. Č. X, X, X, X B. W.. Súd návrhu na vypočutie na pojednávaní prítomnej p. Q. F. nevyhovel z dvoch dôvodov: 1/ Zástupkyňou navrhovateľa navrhnutá svedkyňa bola prítomná na pojednávaní a to aj v čase prednesu návrhu zástupkyňou navrhovateľa. Táto skutočnosť spôsobila, že by bolo možné predpokladať

ovplyvnenie obsahu prípadnej výpovede navrhutej svedkyne, resp. že by nebolo možné vylúčiť jej nezaujatosť. 2/ Sám navrhovateľ v priebehu svojho výsluchu pred odporcom (19.3.2015) uviedol, že jeho vyhostenie sa nedotkne jeho súkromného či rodinného života, pričom odporca zdržiavanie sa navrhovateľa u p. Q. „“ nepoprel. Preto prípadný výsluch na pojednávaní (navrhutej) prítomnej svedkyne (za splnenia formálnych predpokladov jeho legálneho uskutočnenia) by nemohol priniesť preukázanie žiadnych skutočností, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie napadnutého rozhodnutia odporcu. S poukazom na uvedené súd v prejednávanej veci dokazovanie navrhnutým spôsobom nedoplnil.

Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa súd podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu odporcu č.p.: PPZ-HCP-BA8-17/2015-AV a spisu č.p.: PPZ-HCP-BA8-114/2015-PA.

Zo spisu č.p.: PPZ-HCP-BA8-114/2015-PA súd zistil, že v súvislosti s tmočením, ktoré mal navrhovateľ vykonať tento predložil správne orgánu: - neplatné povolenie na trvalý pobyt SVK č.: 19080343 (jeho platnosť skončila 11.2.2013); - cestovný pas Slovinska č.: BA649800 (podľa údajov na ňom uvedených platný od 11.10.1999 do 11.10.2019), ktorý javil známky pozmenenia. Tento podozrivý cestovný doklad bol zaistený a následne daný na posúdenie jeho pravosti. Následným šetrením bolo zistené, že predmetný cestovný pas sa nenachádza v slovinskej evidencii, že bol pozmenený, bola na ňom vymenená fotografia a nachádzali sa v ňom falošné priechodové pečiatky. Následne vydaným trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda č.k.: OT/38/2015-55 z 18.3.2015 bol navrhovateľ za spáchanie prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov, výkon ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu šesť mesiacov.

Zo spisu č.p.: PPZ-HCP-BA8-17/2015-AV súd zistil, že dňa 19.3.2015 bol navrhovateľ vypočutý odporcom. V priebehu spísania zápisne o tomto procesnom úkone navrhovateľ o. i. uviedol, že je štátnym príslušníkom Bosny a Hercegoviny a tiež Slovinskej republiky. Na Slovensko prišiel asi pred 12 rokmi, na základe (falošného) predloženého slovinského pasu mu bolo vydané povolenie k pobytu. So svojou priateľkou - družkou p. Q. „“ žil v Senci. O azyl nežiadal, uviedol, že v Dunajskej Streda má bratranca a že iná rodina na Slovensku nemá, že nedisponuje platným cestovným dokladom. Na oboznámenie o existencii alternatív zaistenia možnosti navrhovateľ uviedol, že nemá k tomuto oboznámeniu čo povedať a že nemá vlastné peniaze, že si vie peniaze požičať od priateľky p. Q. „“, avšak v akej výške, to uviesť nevie. Uviedol, že jeho administratívne vyhostenie sa nedotkne jeho súkromného a rodinného života. Rozhodnutím č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-007/2015-AV z 19.3.2015 bola navrhovateľ podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b), § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostený do Bosny a Hercegoviny, s poukazom na ust. § 82 ods. 3 písm. b) citovaného zákona mu bol zakázaný vstup na slovenské územie na tri roky, pričom v zmysle ust. § 83 ods. 2 písm. b) nebola navrhovateľovi určená lehota na vycestovanie z územia Slovenskej republiky. Rozhodnutím č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-010/2015-AV z 19.3.2015 bol vylúčený odkladný účinok odvolania voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Podľa relácie ÚPZC vzhľadom na doterajšiu prax a skúsenosti pri vykonaní všetkých potrebných úkonov spojených s vybavením NCD je predpokladaná doba potrebná k faktickému zabezpečeniu vyhostenia šesť mesiacov. Napadnutým rozhodnutím č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015 bol navrhovateľ za použitia ust. § 88 ods. 1 písm. b), § 88 ods. 4, 5 zákona o pobyte cudzincov dňom 19.3.2015 zaistený a umiestnený v ÚPZC, pričom doba zaistenia bola stanovená na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 19.9.2015. Podaním z 2.4.2015 navrhovateľ podal voči rozhodnutiu o zaistení opravný prostriedok, ktorý uje predmetom tohto súdneho konania.

Podľa ust. § 84 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčil lehotu na vycestovanie.

Podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa ust. § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Podľa ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a)hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov podmienky prekračovania vonkajšej hranice, ktoré nie sú ustanovené v tomto zákone, sú ustanovené v osobitnom predpise alebo medzinárodnej zmluve.

Podľa ust. Článku 19 ods. 1 Schengenského dohovoru cudzinci, ktorí sú držiteľmi jednotného víza a zákonne pricestovali na územie jednej zo zmluvných strán, sa môžu voľne pohybovať na území všetkých zmluvných strán počas doby platnosti víza a pokiaľ spĺňajú podmienky k vstupu uvedené v článku 5 ods. 1 písm. a), c), d) a e).

Podľa ust. Článku 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc na pobyt, ktorý nepresiahne tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov, musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať tieto podmienky:

a) majú platný cestovný doklad alebo doklady, ktoré ich oprávňujú prekonať hranicu;

b) majú platné vízum v prípade, že sa vyžaduje podľa nariadenia Rady (ES) č. 539/2001 z 15. marca 2001 uvádzajúceho zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti s výnimkou prípadu, ak sú držiteľmi platného povolenia na pobyt;

c) zdôvodnia účel a podmienky plánovaného pobytu a majú dostatočné prostriedky na živobytie na dĺžku plánovaného pobytu a na návrat do svojej krajiny pôvodu alebo na tranzit do tretej krajiny, v ktorej ich určite prijímú, alebo sú schopní získať takéto prostriedky zákonným spôsobom;

d) nejde o osoby, na ktoré bolo vydané v SIS upozornenie na účely odopretia vstupu;

e) nepokladajú sa za hrozbu pre verejný poriadok, vnútornú bezpečnosť, verejné zdravie alebo medzinárodné vzťahy ktoréhokoľvek členského štátu, a najmä na nich z takéhoto dôvodu nebolo vo vnútroštátnych databázach členských štátov vydané upozornenie na účely odopretia vstupu.

Podľa ust. Článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa Článku 8 Dohovoru

1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa ust. § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu - opravného prostriedku:

Súd predovšetkým predostiera, že predmetom tohto súdneho konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa v intencióch vznesených námietok, teda objektom preskúmania nebolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Preto súd námietky, smerujúce voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení (ktoré boli obsiahnuté v odôvodnení opravného prostriedku, smerujúceho však voči rozhodnutiu o vyhostení navrhovateľa) neposudzoval, nakoľko tieto budú (či už sú) predmetom preskúmania rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa, ktoré (ako to uviedol navrhovateľ) bolo tiež napadnuté odvolaním navrhovateľa.

K námietke, že pre vydanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa nebol daný zákonný titul:

Súd poukazuje na skutočnosť, že vydaniu napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa predchádzalo rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky. Bez ohľadu na skutočnosť, že podľa tvrdenia navrhovateľa rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení bolo napadnuté opravným prostriedkom, toto rozhodnutie je vykonateľné, pretože správny orgán ktorý vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa svojím rozhodnutím č.p.: PPZ-HCP-BA8-17-010/2015-AV z 19.3.2015 v súlade s ust. § 55 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vylúčil odkladný účinok prípadne podanému odvolaniu voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení. Teda pre vydanie napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa bol daný legálny predpoklad a preto túto námietku súd nevyhodnotil ako dôvodnú..

K námietke, týkajúcej sa súkromného či rodinného života navrhovateľa:

Ani túto námietku súd neuznal ako dôvodnú. Niet pochýb o práve každého na rešpektovanie jeho súkromného či rodinného života, ktoré právo je o. i. garantované aj v citovanom Článku 8 Dohovoru. Toto právo však, ako to vyplýva zo samotného znenia tohto článku, nie je právom absolútnym. Súd však opätovne tiež poukazuje na skutočnosť, že existencia práva na súkromný či rodinný život včítane legálnych zásahov do tohto práva nie je predmetom skúmania zákonnosti rozhodnutia o zaistení, ale rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Navyiac, nad rámec tohto konštatovania súd poukazuje na skutočnosť, že sám navrhovateľ výslovne v priebehu svojho výsluchu konaného 19.3.2015 pred odporcom uviedol, že jeho vyhostenie do Bosny a Hercegoviny sa jeho súkromného či rodinného života nedotkne. Z takéhoto jednoznačného vyjadrenia navrhovateľa nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že i napriek tomu, že žil dlhšiu dobu s p. Q. F. (ktorú však opakovane označoval ako „F.“), prerušenie tohto spolužitia (v prípade realizácie vyhostenia) nepociťoval ako ujmu na jeho súkromnom živote. Argumentácia navrhovateľa, vyvíjaná v tomto smere až v podanom opravnom prostriedku je teda zjavne kontraproduktívna. Toto vyhodnotenie súdu bolo aj jedným z dôvodov, pre ktorý súd nepristúpil k realizácii doplnenia dokazovania, navrhnutého zástupkyňou navrhovateľa, ktorým mal byť výsluch p. Q. F.. Navyiac tiež navrhovateľ v totožnom výsluchu pred odporcom (19.3.2015) vôbec nereagoval na možnosť uplatnenia alternatívy zaistenia - hlásenia pobytu, ktorá skutočnosť nepriamo svedčí vyššie uvedenej argumentácii súdu.

K námietke, týkajúcej sa existencie finančných prostriedkov navrhovateľa, potrebných tak pre hlásenie pobytu, ako aj pre zloženie peňažnej záruky (kaucie):

Podobne ako predchádzajúce námietky, ani túto súd neuznal ako dôvodnú. Ako to vyplýva z obsahu označeného výsluchu navrhovateľa pred odporcom, tento nemá žiaden legálny zdroj svojich príjmov, nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami. Je pochopiteľným predpoklad odporcu, že k tomu, aby navrhovateľ mohol hlásiť svoj pobyt resp. aby zložil stanovenú kauciu ako alternatívu zaistenia (pravda za predpokladu splnenia ďalších zákonných predpokladov na ktoré súd následne poukáže), musí disponovať finančnými prostriedkami. Tieto však navrhovateľ - ako to sám uviedol - nemá. Pokiaľ navrhovateľ v priebehu výsluchu pred odporcom súčasne uviedol, že mu finančné prostriedky môže požičať p. Q. „“, takéto jeho konštatovanie nie je možné považovať za relevantné, nakoľko súčasne uviedol, že výšku tejto pôžičky nevie uviesť.

Je skutočnosťou, že zákon o pobyte cudzincov ako alternatívu zaistenia pripúšťa hlásenie pobytu vyhostovanej osoby, resp. zloženie peňažnej záruky. Tieto alternatívy zaistenia logicky súvisia s tým, že vyhostovaná osoba bude prepustená zo zadržania „na slobodu“. Teda že sa bude slobodne pohybovať na území Slovenskej republiky. K takémuto pohybu (pobytu) na slovenskom území je však potrebné, aby disponovala potrebnými dokladmi (viď ust. § 5 zákona o pobyte cudzincov, Článok 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc). Navrhovateľ aktuálne nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, ani cestovným dokladom a ani dokladom, ktorý by ho oprávňoval k akémukoľvek druhu pobytu na území Slovenskej republiky. Nepožiadal ani o vydanie prípadného takéhoto relevantného dokladu. S poukazom na uvedené sa teda na slovenskom území slobodne pohybovať či prebývať nemôže a takýto pohyb či pobyt mu odporca ani nemôže umožniť. Z uvedeného je teda zrejmé, že ak by aj navrhovateľ mal akoukoľvek formou zabezpečené hradenie svojho pobytu (a s tým súvisiacich prípadných výdavkov) a ak by aj disponoval vlastnými finančnými prostriedkami v dostatočnom množstve, aj tak by tieto alternatívy nahrádzajúce zaistenie nebolo možné aplikovať, pretože nedisponuje dokladmi, potrebnými či už k prekročeniu vonkajšej schengenskej hranice, ako aj k pobytu na území Slovenskej republiky. Preto námietky navrhovateľa, týkajúce sa aplikácie alternatív jeho zaistenia v zmysle zákona o pobyte cudzincov, sú neopodstatnenými.

K námietke, týkajúcej sa stanovenej doby zaistenia navrhovateľa:

Po posúdení tejto námietky súd dospel k názoru, že aj táto nie je dôvodná. Odporca v odôvodnení dĺžky zaistenia navrhovateľa jednoznačne uviedol, že stanovená doba zaistenia (od 19.3. do 19.9.2015) nevyhnutnou, nakoľko je potrebné zabezpečiť vydanie NCD, ako aj zabezpečiť faktické vyhostenie. Vychádzal pritom z relácie ÚPZC z 19.3.2015, ktorý útvár vykonáva a zabezpečuje úkony, potrebné k realizácii vyhostenia. Ide pritom o maximálnu dobu zaistenia. Súd iba poznamenáva, že (aj s poukazom na jeho poznatky z rozhodovania v obdobných veciach) doba zaistenia v prípadoch nutnosti zabezpečenia vydania NCD závisí nielen od spolupráce zaisteného, ale aj od výsledkoch stotožnenia jeho osoby, ktoré vykonáva príslušný zastupiteľský úrad krajiny pôvodu zaisteného.

Nad rámec uvedeného súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ nemá štátne občianstvo Slovinska. Táto skutočnosť sa v konečnom dôsledku prejavila vydaním právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda, voči ktorému sa navrhovateľ vzdal práva podať odpor. Tým nad akúkoľvek pochybnosť potvrdil, že nie je štátnym príslušníkom Slovinska. Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na tento právoplatný trestný rozkaz aj poukázal.

Pretože námietky navrhovateľa, vznesené voči napadnutému rozhodnutiu o zaistení navrhovateľa neboli dôvodné, pretože odporca vo veci dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav vecí, pretože svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom zistený stav vecí aj správne po právnej stránke posúdil, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

O trovách navrhovateľa súd rozhodol za použitia ust. § 250 k ods.1 O.s.p. s poukazom na výsledok konania. Navrhovateľ bol v konaní neúspešný, trovy konania však ani nežiadal a preto súd rozhodol, že na ich náhradu nemá právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 7 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované; odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné; ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p).